

ראיון עם מני כהן, מזכירו של ח"כ צ'רלי ביטון, שזוכה מאשמת רצח

מני כהן, שאלתיאל עוזרי ומשה מורי זוכו על-ידי השופטים בנימין כהן, אליהו וינוגרד ומשה טלגם, מבלי שחוייבו כלל לענות לאשמה. מיקרה נדיר זה פירושו שהתביעה לא הביאה אפילו, "ראיות לכאורה", כדי לבסס את אשמתם של הנאשמים.

היו שלושה עדים שקשרו את הנאשמים לרצח עצמו:

● "הנער" אחמד אושרוף, שהיה הכוכב הראשי. אלא שנער זה, שהיה לכאורה עזראייה, מסר במיטרה בערך שמונה גירסות שונות. בתחילה סירב ביכלל לספר מאומה, מכיוון שחשש לחייו, ואחר-כך, בשלב השני של עדויותיו החליף גירסות, סיפר על אנשים שונים שזיהה במכוניות, וגם אחרי הזיהוי של התמונות בביתו של הקורבן עבד טוואשי, שבו זיהה את שאלתיאל עוזרי, זיהה בתחנת-המיטרה שאלתיאל אחר, כאדם אשר נהג ב"אאווי" בליל הרצח. עוד סתירות רבות, מהן מהותיות, מהן מישניות, התגלו בעדותו, כאשר נחקר חקירת שתי-עורב נוקבת על-ידי הסניגורים המוכשרים, ד"ר דויד ליבאי, אליהו קידר ואריה שרעבי.

● איש-מיטרה מראשון-לציון, אשר התיימר לזכור את מיטרה של מכונית ה"אאווי" שבועיים אחרי הנקיחה, ולקשרה לבית-דגון. גם עדותו נתקבלה בספקנות על-ידי בית-המישפט.

● הנערה אילנה דדון, שניסתה לזהות את מכונית ה"אאווי", כמכונית שראתה בליל הרצח בבית-דגון, ליד ביתו של שאלתיאל עוזרי. מיסדר-הזיהוי שנעשה עימה נפסל על-ידי בית-המישפט, מכיוון שהסניגור של עוזרי, אריה שרעבי, לא הוזמן כדין למיסדר זה.

מיד אחרי שנפלה עדותו של הכוכב הראשי של התביעה, היה ברור כי התיק עומד על כרעית-רגולת.

וכך, כאשר התביעה סיימה את הבאת ראיותיה, קמו הסניגורים ועשו את הצעד הבלתי-מקובל והנועז, וביקשו מבית-המישפט להחליט כי התביעה לא הביאה אפילו, "ראיות לכאורה" להרשעת לקוחותיהם, ולזכותם על הסף.

לחיווק דבריהם ציטטו החלטתה של בית-המישפט אנגלי משנת 1962, אשר אומצה בפסק-דין חדיש של השופט מאיר שמגר בבית-המישפט העליון. פסק-דין זה מתיר לזכות על אתר, אם ראיות התביעה התמוטטו בחקירה נגדית, עד שנמצאו בלתי-אמינות על פניהן. אם הראיות שנותרו הן כאלה, שבית-המישפט סביר לא היה מרשע לפיהן, יש לזכות את הנאשמים על אתר, ולמנוע מהם עינוי-דין.

אחרי שלוש שעות של מתח, כאשר הסניגורים כילו כמה חפיות סיגוריות במיוזון בית-המישפט, כשהם מחכים להכרעת השופטים, הקריא השופט כהן את ההחלטה הנועזת, אשר ניתנה פה אחד, וזיכה את כל הנאשמים ביגלל חוסר אמינותו ועקביותו של עדה-התביעה הראשי, אחמד אושרוף.

עם השוטרים. דפקו בדלת. אחד היה עם אקדח שלוף. הוא אמר לי: מני כהן, לא לזנו!

שאלתי: מה הסיפור? אמרו לי שמחפשים רכוש גנוב. ברוב טיפשותי לא ביקשתי צ'רלי-פוש. פיתאום ראיתי שחוק מ-15 בלי-שים ואקדח שלוף יש גם כלב, ומכניסים אותו לדירה שלנו. יהודית והילד היו בדרכס החוצה. פחדתי שהילד ייבהל מה-כלב.

ראיתי שהעסק מתחמם. וידעתי שאם הם יוציאו את צ'רלי בכוח אני אתערב, ואנחנו שנינו נקבל מכות. כי הם 15 ואנחנו שניים. אמרתי לשוטרים: אני רוצה שיהיה עד.

„אחרי זמן קצר הגיע צ'רלי ביטון. כמינהגו מדי בוקר. הוא בא לקחת אותי לכנסת. ביקשתי מיהודית שתלך לעבודה. והיא הלכה. מכיוון שלא חשבה שיש כאן עניין רציני.

„אחר כך לקחו אותי למטה הארצי. בניידת אמרו לי שוטר אחד, בשלב מסויים: זו אשתך האשה שהיתה בבית? אמרתי לו: אני לא נשוי. מבחינה עקרונית אני מתנגד לכפייה דתית. ואני נגד גישואין דתיים.

„צ'רלי שאל את השוטרים מה העניין.

„מה הוא עונה לי על זה, השוטר? הוא

זיכוי

במחצית ראשונה

אומר לי: מאיפה אתה יודע שזה הילד שלך? הוא בלונדי, ואתה שחור!

הם אמרו לו שהם מחפשים סמים. הוא ביקש צ'רלי-פוש חתום על-ידי שופט. כשר השוטר הראה לו את צ'רלי-פוש, היה כתוב 'סיבת החיפוש: רצח ביפו'.

„אמרתי לו אם תגיד את הדבר הזה, אני אחנוק אותך. הוא שמע שאמרתי את נוק אותך, ישר ככל לי את הילדים באזיקים.

„קיבלתי את שוק חיי. מה הקשר שלי לרצח ביפו? ואז אחד השוטרים אמר לי: תסתכל על האשה, תסתכל על הילד, זו הפעם האחרונה שאתה רואה אותו! יש לנו עדויות עליך, ויש עדי-מדינה, אתה הולך למאסר עולם. תצלם את הבית שלך, תצלם את האשה שלך, תצלם את הילד שלך. והכל נאמר בזילזול בלעג.

„שיבוא איזה שוטר מסריח ויגיד לי על טל שהוא לא הילד שלי? ולמה? ביגלל שאני לא נשוי לאמא שלו! מה אני צריך, הכשר מאיזה רב לאהבה שלי ליהודית? „גם בבית לא רציתי לעשות לילד, בדרך ששורכים אותה. חיפשתי רופא, שיעשה לי את הברית בדרך רפואית סניטרית. לא מצאתי. אני חושב שכל הטכס של ברית-המילה הוא ברברי. חותכים לילד, הוא בוכה, כואב לו, ואנשים אוכלים וסובאים.

„לא ידעתי מה לעשות. מצד אחד הייתי המום, לא ידעתי איזה רצח. על מה הם מדברים. מצד שני פחדתי מהחיפוש שלהם. אני יודע שהם משתילים סמים. צ'רלי עקב אחרי קבוצה, ואני עקבתי אחרי קבוצה. בשלב מסויים צ'רלי נכנס לוויה כוח עם השוטרים, ואחד מהם אמר לו שהוא זורק אותו החוצה. צ'רלי אמר לו שהוא לא יכול לזרוק אותו. כי הוא חבר-כנסת, ויש לו חסינות. חוק מזה. הוא הסביר לו, לפי החוק בעל-הבית רשאי לדרוש שיהיה עד בחיפוש.

„אני בא ממישפחה מאוד מסורתית לעור מת זאת יהודית באה מבית אתאיסטי מוח-לט. המישפחה שלי דור רביעי בארץ. כשהיתה הברית של טל, המישפחה אכלה צהריים, ויהודית ואני התחבבנו במיטבה. לא יכולנו לסבול את הטכס הזה.

„אחר כך פירסמו בעיתונים כאילו צ'רלי לי הוריד את החולצה, ואמר שילך מכות

מפכ"ל מישטרת-ישראל, שאול רוזוליו. לא הרחק מביתה היפהפה של הקונסוליה היוונית בירושלים.

„רבה אנשים קברו אותי כבר. אמרו: ילך מאסר עולם. אבל הנה אני פה, שוכב במטה שהוריש לי הסבתא שלי, מחבק את האשה שלי. מהעבר השני מתגננד הילד שלי, טל, בנדנדה שלה. אני מדבר עם חברים שלי בטלפון. עניין יום-יומי, שבשבילי הוא כימעט לא-יאומן. הנה אני פה, חף-מפשע, שלא חוייב לה-שיב לאשמה.

בדירת הקרקע של בית ערבי מתגורר מני כהן ביחד עם חברת-החיים, יהודית שטרנברג, ועם בנם בן שמונת החודשים. טל, יהודית, בתו של המלחין אריך וולטר שטרנברג, ילידת תל-אביב וחברת-קיבוץ לשעבר, משמשת כעובדת סוציאלית בשיר קום של נוער עבריין מטעם עיריית ירושלים. השניים חיים יחד מזה שלוש שנים. ללא חופה וקידושין, ומחשיבים עצמם כבעל ואשה לכל דבר.

„ובכל זאת, הנזק שנגרם לי הוא גלתי-ניתן לתיקון. בלתי-ניתן לתיקון!

„מה הסיפור?"

באותו בוקר של השלושה בדצמבר, כאשר חולית בלשים בת 15 איש באה לעצור את אביו, היה טל עם אמו בדרכו אל בית-המטפלת. מה בדיוק קרה באותו יום? מספר מני כהן: „בשעה שמונה בבוקר הופיעו פה 15

מני כהן, מגודל זקן, גבה קומה, רזה בקילוגרמים רבים מהמישקל שהיה לו כא-שר הלך לפני שלושה חודשים לכלא. יש הרבה מריחות בדבריו. הוא משוכנע שנעשה לו עוול בכוזנה תחילה. הוא גם בטוח מי אחראי לעוול שנעשה לו. הוא טוען כי חבר-הכנסת אהוד אולמרט הוא האיש שגרם לכך שיכלה את שלושת ההודשים האחרונים מאחרי טורג וברית. ההאשמה החמורה ביותר, באשמת רצח. הוא מתגורר בדירה בדמי-מפתח בשכונת נת קטמון בירושלים — לא קטמון הבעייתית, זו של טורי השיכונים המכוערים, של מירבצי העוני והבערות. כי אם קטמון הערבית, לא הרחק מביתו של מי שהיה